

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 290, 9 januari 2009

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Solidaritet med det palestinska motståndet i Gaza

Under den tolfte dagen av Israels angrepp på Gaza, efter att ha beskjutit en av FN:s skolor, som skyddade hundratala flyktingar från det fruktansvärda och urskillningslösa bombardemanget, står sionisternas folkmordsavsikter klara. Åtminstone 43 människor dödade och 55 skadades. Tidigare under samma dag träffades två andra FN-skolor med dödade och skadade som följd.

Hela den sionistiska bosättningsstatens rasistiska politik och folkmordspolitik står nu klar för miljoner människor världen över. De vill utplåna varje oberoende och suverän politisk, dvs. statlig, identitet för det palestinska folket, att ännu mer fragmentera vad som återstår av det historiska Palestinas territorium, att fortsätta expandera bosättningsarna, erövra naturresurser och etniskt rensa genom att driva in dess befolkning i allt mer överbefolkade getton och terrorisera dem oavsett nivån på deras motstånd.

Gentemot detta försök att utplåna palestinerna som folk, erkänner vi varje metod som de använder för att göra motstånd som legitim. De som bidrar till och är medbrottslingar i den israeliska politiken (USA, EU, arabstaterna) har ingen som helst rätt att kritisera de palestinska motståndskämparna och sätta upp sig själva som domare eller medlare.

När vi skriver detta försöker Frankrike, Egypten och EU att påtvinga Hamas en vapenvila som innehåller förutsättningen att Hamas först upphör med raketanfallen. Den kräver inte ett fullständigt tillbakadragande av israeliska styrkor från Gaza eller helt öppna gränser eller ett slut på den långa belägringen av Gaza. Israels erbjudande om en daglig paus i dödandet är ett cyniskt försök att lätta på trycket och lura en upprörd värld.

Vi erkänner inte rätten för en sionistisk, rasistisk stat att existera på Palestinas territorium. Den kan bara göra det genom att bevara den etniska rensning som genomförts 1948, 1956, 1967 och därefter. Den sionistiska rörelsen har i hundra år insisterat på att Palestina var ett land utan folk, att människor världen över bara på grund av sin judiska religion eller familjebakgrund har rätt att slå sig ner där och att de fyra miljoner palestinier som de fördrev från sina hem inte har "rätt att återvända", brännmärker Israel som ett bosättningsprojekt, ett projekt som även i sina liberala eller socialdemokratiska versioner tillgriper rasism.

Vi avvisar med förakt argumentet att motstånd mot eller vägran att erkänna en brutalt upprättad och brutalt bevarad sionistisk dominans över Palestina är antisemitiskt. Vi är principiella motståndare till rasism och antisemitism i alla länder och kommer aldrig för en enda minut att blanda ihop judiskhet med sionism, en idé som själv reproducerar många av antisemitismens drag. Vi erkän-

ner och hälsar judar, inklusive många israeler, som fördömer och avslöjar brutaliteten mot det palestinska folket. De är de verkliga bekämparna av antisemitism och det bästa löftet om ett land där judar, muslimer och kristna, de som talar arabiska och hebreiska, kan leva tillsammans i fred och harmoni.

De dominerande krafterna inom det palestinska folket erkänner, trots sitt lidande, rätten för den judiska befolkningen att leva i ett fritt Palestina. Det är de sionistiska partierna som insisterar på att förvägra de palestinska flyktingarna rätten att återvända eftersom det skulle undergräva en "judisk stat" och det är klart att det är sant att en sådan majoritets stat bara kan bevaras genom att utelåta de flesta palestinier från medborgarskap.

Den sionistiska politiska enheten skulle aldrig ha kunnat upprättas utan den imperialistiska och koloniala uppdelningen av det ottomanska imperiets arabisktalande besittningar – inte heller hade det kunnat bevaras utan stora subventioner och militärt och diplomatiskt stöd. Israels ovärderliga tjänst åt imperialismen är att splittra och försvaga arabstaterna och öppna regionen för den ständiga plundringen av dess naturresurser. Därför är kampen för Palestina och mot sionismen en integrerad del av samma kamp. De inom de imperialistiska länderna som bekämpar sina egna regeringars politik för att splittra och plundra hjälper därigenom palestinerna och palestinerna och alla krafter som bidrar till deras kamp är naturliga allierade.

Vi kommer att göra allt i vår makt för att hjälpa palestinerna genom att bygga den bredast möjliga koalitionen för massaktioner NU:

- Avbryt omedelbart och ovillkorligt Israels bombningar av Gaza.
- Dra omedelbart och fullständigt tillbaka de israeliska styrkorna och avbryt det israeliska flygvapnets överflygningar.
- Bryt omedelbart belägringen av Gaza och Israel och Egypten måste öppna gränsövergångarna.
- Fyll lagren med livsmedel, bränsle och medicin. Leverera en massiv hjälp!

Vi kämpar dessutom för:

- Släpp omedelbart in journalister och teveteam så att de kan beskriva bombningarnas fulla effekt och låta befolkningen tala till världen.
- Fördöm den israeliska regeringen och arméns befälhavare för krigsförbrytelser mot mänskligheten och försök till folkmord.
- Stöd motståndet i Gaza – oavsett vilka medel de väljer för att slå tillbaka mot folkmördarna. Seger åt Hamas, PFLP, Islamiska Jihad och alla andra som kämpar för att försvara folket i Gaza. Nederlag åt Israel i dess rasistiska krig!
- Blockera blockerarna! För en fullständig ekonomisk

och kulturell bojkott av staten Israel genom direkta aktioner av fackligt organiserade, studenter m.fl.

- Kräv tillgång till media för att bekämpa den proisraeliska folkmordspropagandan i västmedia! Motarbete spridningen av proisraelisk propaganda i väst.

- Kräv att Hamas erkänns som den demokratiskt valda regeringen och ta bort Hamas från EU:s lista med "terroristorganisationer".

- För alla palestiniers rätt att återvända till sitt hemland.

För dessa mål vill vi vinna den internationella solidaritetsrörelsen och arbetarrörelsens, invandrarnas och ungdomarnas organisationer.

Vi kämpar dessutom som revolutionärer för ett förenat *socialistiskt* Palestina som en del av en socialistisk federation i Mellanöstern. Samhälleligt ägande av storskaliga industrier och fabriker och av jorden, kan garantera ett anständigt liv för alla nationella, etniska eller religiösa grupper. Enbart en planerad ekonomi kan erbjuda grunden för en rättvis fördelning av bostäder, arbeten och service för alla som lever i regionen.

**Internationella sekretariatet
Förbundet för Femte Internationalen
7 januari 2009**

Segev åt motståndet i Gaza!

Det är uppenbart att Israels massiva krigsförbrytelser i Gaza den senaste tiden har skapat en stor folklig avsky. Ännu mer markant på andra håll i världen, men även i Stockholm har flera demonstrationer med kort varsel samlat upp emot 1000 deltagare. Detta är förstås utmärkt, och förhoppningsvis kommer protesterna att växa lavinartat. Som så många gånger tidigare finns det emellertid även denna gång problem med de politiska paroller kampen förs under, och den taktik detta leder till.

En- eller tvåstatslösning?

De allra flesta som står på de förtryckta palestiniernas sida förespråkar en tvåstatslösning – en palestinsk stat vid sidan av Israel. Ett stort problem med den lösningen är dock uppenbar: Israel har ingen som helst avsikt att tillåta en palestinsk stat de inte själva kan kontrollera. De har aldrig varit nära att erbjuda ett sammanhängande territorium för Palestina – inte ens om vi bortser från bosättarna, som medför att palestinierna i städer som Hebron på Västbanken lever under militärrockupation. Till och med om Israel pressades till att godkänna ett Palestina som sträckte sig från Gaza till Västbanken, och tvingade sina bosättare att lämna sin stulna jord – något som förefaller ytterst osannolikt – kan man vara säker på att Israel skulle lägga beslag på de bästa naturresurserna i området, inte minst vattenreserverna, och ständigt skulle utgöra ett militärt hot. Dessutom skulle denna lösning inte ge fullständiga medborgerliga rättigheter till Israels diskriminerade palestinska medborgare. Snarare skulle det innebära en förevändning till att helt rensa Israel på palestinier, kasta ut dem från deras hem och skicka dem till det nya Palestina.

Den enda hållbara lösningen vore istället en enda stat med lika rättigheter för alla medborgare, och rätt för alla fördrivna att återvända hem – en stat för alla invånare, således inte en judisk eller för den delen en muslimsk stat, utan en sekulär stat.

Naturligtvis innebär inte detta att kommunister ska motsätta sig alla åtgärder som i praktiken leder närmare en verklig palestinsk stat. Vi är självklart för att stoppa

attacken och blockaden mot Gaza, för att riva alla vägspärrar som förvandlar Västbanken till ett gigantiskt fångläger, för att kasta ut alla bosättare – som är där som chauvinistiska ockupanter av stulen mark, inte som fredliga invånare på samma villkor som sina palestinska grannar – samt att den palestinska myndigheten ska förfoga över ett enda sammanhängande territorium. Samtidigt måste vi dock säga att en tvåstatslösning inte kommer att skapa fred och rättvisa i regionen.

En klasskampslösning

Som kommunister måste vi också inse att vi inte kan se det här bara som en konflikt mellan Israel och Palestina. När Israels armé nu attackerar är vi helt för att försvara Gaza militärt, det är självklart. Samtidigt kommer palestinierna inte att kunna besegra Israel militärt, förutom på sin höjd tillfälligt – och även detta verkar minst sagt osannolikt. En sådan seger – en betydande seger förvisso – skulle dessutom i bästa fall kunna skapa ett begränsat Palestina under ständigt hot från sin mäktigare israeliska granne. Den skulle inte kunna skapa rättvisa för de palestinier som bor i Israel. Men framför allt: vi är internationalister, vi anser att alla länders arbetare ska enas över gränserna. Detta innebär självfallet inte att vi kan låta bli att kritisera de israeliska arbetarna så länge de ger efter för chauvinism, det innebär inte att vi underlåter att kräva en bojkott av Israel utan att fråga efter vad dess arbetarklass för stunden tycker.

Vi står på palestiniernas sida i konflikten. Däremot säger vi att det ligger i de israeliska arbetarnas långsiktiga intressen att enas med de palestinska arbetarna och bönderna. För att uppnå detta krävs att den israeliska arbetarklassen slutar stödja Israels militära offensiver, slutar stödja bosättares "rätt" att stjäla palestinsk mark, slutar acceptera ett system som grovt diskriminerar palestinier – även dem som är medborgare i Israel. Med andra ord krävs det att den israeliska arbetarklassen bryter med sionismen, och anammar internationalism. Detta kan bara göras om deras klassintressen framhålls, deras intressen som arbetare i konflikt med de israeliska kapitalisterna och den borgerliga israeliska staten. Detta är givetvis en svår uppgift, men det är den enda långsiktigt hållbara lösningen.

Även om sionismen fortfarande har ett hårt grepp som de israeliska arbetarna innehåller Israel samma sort konflikter som alla andra klassamhällen. Arbetare kommer oundvikligen i strid med kapitalister, och ju mer detta händer, desto mer kommer staten att ställa sig på kapitalisternas sida. Det finns också all anledning att förvänta sig att den ekonomiska världskrisen kommer att leda till ökade nivåer av klasskamp – även i Israel. Det kommer då att vara kommunisters uppgift att förklara för de israeliska arbetarna att räddningen från krisen och vägen till fred inte ligger i att hålla fast vid de privilegier som sionismen ger dem. Lösningen ligger i att förena sig med arbetare och förtryckta i hela regionen.

Kritiskt men ovillkorligt stöd

Detta får självfallet konsekvenser för hur man måste se även på kampen från palestiniernas sida. När Israel anfaller är vi helt för seger för det palestinska försvaret. Vi är helt och fullt för att Israels tanks och soldater drivs ut ur Gaza, även om det är Hamas som organiserar motståndet. Däremot är det uppenbart att en palestinsk ledning som inte står på arbetarinternationalismens grund, utan som förespråkar klassamarbete, islamistisk fundamenta-

lism eller – ännu värre – antisemitism, aldrig kommer att vinna Israels arbetarklass på sin sida. Kommunisterna måste inse att palestinierna inte först kan vinna sin nationella frihet, för att efteråt ta itu med kampen för socialism. Utan en sekulär, revolutionär och internationalistisk ledning för kampen kommer palestinierna att fortsätta att vara förtryckta, även om delsegrar inte är uteslutna. Detta innebär att vi på intet sätt kan vara likgiltiga för vilka som leder Palestinas motståndskamp.

Hamas är en islamistisk rörelse med åtskilliga reaktionära drag. Som kommunisterna stödjer vi givetvis frigörelse för de palestinska kvinnorna, frihet för homosexuella etc. Detta kommer inte att ske under Hamas ledning. Dessutom är Hamas taktik, med raketbeskjutningar mot civila utan minsta militära syfte helt kontraproduktiv och rent idiotisk. Detta leder inte till något militärt nederlag för Israel, och för inte palestinierna ett enda steg närmare frigörelse. Däremot bidrar det till att sluta samman Israels folk under den reaktionära sionismen och ger Israel en förevändning till sitt anfall, som för miljontals människor i världen ter sig som rimlig. Vårt stöd till den palestinska kampen är därför kritiskt – vi kritiserar brister och reaktionära drag hos ledningen och säger öppet vad vi anser krävs för en seger.

Detta motsäger inte det minsta att vårt stöd är ovillkorligt. När det är Hamas som står för det militära försvaret av Gaza, eller när det är Hamaskämpar som bryter blockaden säger vi: seger åt det Hamasledda motståndet! I nuvarande läge måste vår mesta energi gå åt till att protestera mot Israels förbrytelser och organisera motståndet. Detta innebär dock inte att vi kan dölja våra analyser.

Organisera arbetarklassen

Den solidaritetsrörelse med Palestina som finns i Sverige saknar ovanstående analys. Detta är en brist, även om det mest omedelbara problemet är taktiken på kort sikt, snarare än de längre perspektiven. Dessa hänger naturligtvis ihop. Det är inte bara i Mellanöstern kampen måste baseras på arbetarklassen. Självklart uppmanar vi alla som stödjer den palestinska kampen eller upprörs över Israels brutala krig mot Gaza att sluta upp i protesterna, även om de gör det utifrån strikt humanitära ståndpunkter.

Kommunisterna måste dock också förklara att den svenska arbetarklassen har ett direkt klassintresse av att stödja en internationalistisk linje, mot allt förtryck. Det är i den organiserade arbetarrörelsen som den verkliga kraften finns. Vi förespråkar maximal internationell press på Israel, tills de upphör med sin förtryckarpolitik. En del av detta är att alla som konsumenterna slutar köpa israeliska varor. För verklig styrka måste dock bojkotten organiseras. När hamnarbetarnas fackföreningar vägrar lasta israeliska produkter, transportarbetarfacken vägrar befatta sig med dem och de handelsanställda vägrar ta emot och sälja produkterna – då kommer allt fler israeler att tvingas inse att de privilegier de kan få från att medverka till förtrycket av palestinier inte uppväger det de förlorar på det.

Den organiserade arbetarrörelsens ingripande med militanta blockader är därtill helt nödvändigt om den svenska vapenexporten till Israel ska stoppas. Inte ens den socialdemokratiska regeringen gick med på att stoppa exporten av vapen till USA under Irakkriget 2003. Skulle den prosionistiska och öppet borgerliga regeringen då stoppa vapenexporten och det militära samarbetet med Israel? Knappt. Bara direkt aktion från arbetarna kan genomföra detta. Vädjanden till FN eller till Reinfeldt och

Carl Bildt kommer inte heller att vara vägen framåt. Naturligtvis kommer vi att hålla allt öppet eller dolt stöd till Israel emot de borgerliga ministrarna, och vi kommer att påminna dem om detta varje gång de kommer med sina fraser om stöd till fred och rättvisa – men vi måste vara öppna med att de aldrig kommer att föra en progressiv politik.

Den europeiska imperialismen, Sverige inkluderat, står på den sionistiska statens sida. Samtliga EU-stater har gett uttryck för ståndpunkten att Hamas bär huvudansvaret för konflikten. När Carl Bildt tillsammans med den franske presidenten Nicolas Sarkozy och andra ingriper och försöker medla fram en vapenvila så gör man det med avsikten att påtvinga palestinierna ytterligare en reaktionär fred – en fred som i allt väsentligt skulle fortsätta innebära att palestinierna i Gaza ska tvingas fortsätta att leva i det öppna fängelse som livet där innebär, en fred som innebär att ockupationen fortsätter. Som representanter för öppet borgerliga, proimperialistiska partier representerar de inte oss.

Däremot måste vi kräva av arbetarrörelsens företrädare – oavsett hur högervidna, oavsett hur dålig deras politik är – att de tar ställning för Palestinas rättigheter. Till alla arbetare som har det minsta förtroende för sina officiella ledare, eller åtminstone röstade på dem säger vi: kräv av dem att de öppet kräver ett slut på anfallet, tillbaka-dragande av Israels styrkor och ett slut på blockaden! Kräv att de inte bara förespråkar, utan organiserar en bojkott av alla israeliska produkter så länge som förtrycket av palestinierna fortgår! Kräv att de uppmanar till deltagande i demonstrationerna mot Israels övergrepp!

Detta innebär inte att arbetarna kan nöja sig med att kräva handling av sina officiella ledare. Organisera kampen själva! Hamn- och transportarbetare kan obstruera all hantering av israeliska produkter. Organisera strejker – politiska strejker är lagliga! – mot allt ekonomiskt stöd till Israels aggression! Butiksanställda – vägra ta emot israeliska varor! Och inte minst: kom på demonstrationerna, ta med dig alla du känner och visa er avsky mot detta vidriga anfallskrig!

Stoppa Israels krigsförbrytelser i Gaza

27 december 2008

Åtta dagar efter att vapenvilan upphörde har mer än 150 människor dödats i Gazaremsan genom angrepp med raketer från israeliska F16-plan. Palestinska källor rapporterar allvarliga skador på bostäder och infrastruktur och många civila offer. Mer än 200 människor skadades i angrepp som BBC bedömer som de allvarligaste sedan 2000. Många av de offer som inte var civila kom från Gazas polisstyrka, vars befälhavare också dömdes. Avi Benayahu, språkrör för den israeliska militären, skröt med att "operationen mot Hamas har bara börjat."

Den israeliska propagandan, som tjänstvilligt upprepas av media i väst, hävdar att detta bara är "vedergällning" – på grund av att vapenvilan på sex månader gick ut den 19 december och de efterföljande raketanfallen mot Israel. Men de nämner inte att innan den israeliska militären angrep från luften hade inte en enda israeler skadats.

De påpekar inte heller att vapenvilan inte förnyades i hög grad beroende på israelisk oförsonlighet, vilket visade sig i den omfattande skärpningen av belägringen av Gaza från början av november och framåt. Inte heller påpekar de att Israel under "vapenvilan" genomfört flera dödliga

flygräder.

Orsaken till Israels anfall har mycket lite eller inget att göra med Hamas militans. Det har desto mer att göra med det kommande israeliska valet i vilket alla de stora partierna försöker övertrumfa varandra med löften att krossa Hamas. Den 24 december antydde Israels utrikesminister Tzipi Livni, som kandiderar till ordförande i sitt parti Kadima i valet i februari, att en stor israelisk militäroperation i Gaza var förestående.

Hon talade inför ett partimöte och betonade målet för anfallet – att få bort Hamas från ledningen i Gaza: ”Vi lämnade Gaza, men vi överlämnade inte vårt öde och vår framtid till Hamas.”

Israels omänskliga blockad av Gaza har varat i nästan tre år. Israelerna hindrade leveranser av förnödenheter och basvaror från att komma in i Gazaremsan. Effekten av detta har varit en undernäring i nivå med den i Afrika söder om Sahara; undernäringen berör nu 75 procent av invånarna i Gaza. Infrastrukturen för 1,5 miljoner människor befinner sig i ett tillstånd av fullständigt sammanbrott. Avloppsvatten rinner på gatorna. Det enda elverket utplånades av israeliska jetplan. Oljeleveranserna har minskat till en bråkdel av det som behövs för att upprätthålla ett normalt liv.

Ljudbangar från israeliska överflygningar har orsakat dövhet bland barnen. Invånarna är nu i stort behov av hörapparater. Majoriteten av barnen i Gaza lider av posttraumatisk stress och även mer allvarliga mentala problem är vitt spridda.

Folket i Gaza är, kort sagt, utsatta för ett folkmordsanfall. Ändå riktar västregeringarna bara mycket mild kritik mot Israel och balanserar dem alltid med fördömanden av offren för att de gör motstånd.

Det är också en skandal att den officiella arbetarrörelsen i Europa och Nordamerika inte säger något eller nästan inget förutom motbjudande vädjanden till ”båda sidor” att sluta slåss och sluta ”fred”.

Det står klart att det är Israel som är en ”skurkstat”. Israel angriper och terroriserar en nästan värlös befolkning med massförstörelsevapen, utan något som helst anspråk på att åberopa ”internationell rätt”. Om något sådant genomfördes av någon annan stat, utanför G8, skulle den utsättas för sanktioner och hot om ingripande. Ändå är den sionistiska statens uppenbara mål att krossa allt motstånd mot deras ockupation av palestinsk mark, ständigt utöka de områden på Västbanken som bosättningarna stulit, fragmentera den återstående palestinska befolkningen och därmed göra hoppet om en palestinsk stat till en mardröm med en rad utomhusfängelser som omringas och patrulleras av den israeliska krigsmakten.

Ändå är inte Israel en skurkstat om man med detta menar att staten handlar utifrån någon inneboende galenskap. Trots alla uppmaningar från Bush, och även Obama, att sluta fred – utför Israel ett viktigt arbete åt USA-imperialismen och dess europeiska allierade i Mellanöstern. Det är därför som de inte på allvar fördömer det. Det är därför som de inte stoppar det, oavsett hur brutalt det är. Eftersom Israel är helt beroende av amerikanskt och europeiskt understöd, skulle de kunna göra det omedelbart om de ville. Varför? Därför att Israel är ett verktyg för att splittra och försvaga hela arabvärlden så att de ska kunna exploatera dess oljereserver.

Över hela världen måste alla progressiva krafter testa mot det dödliga israeliska angreppet på Gaza,

kräva att det omedelbart upphör och att belägringen av dess folk villkorlöst avbryts. Leveranser av livsmedel, bränsle och mediciner och kommunikationerna måste omedelbart tillåtas. Över hela världen måste israeliska ambassader och västländernas institutioner som bidrar till och understöder angreppet utsättas för massdemonstrationer och protester. Anställda inom transporter och kommunikationer måste införa ett fullständigt embargo tills dessa krav har tillgodosetts.

**Internationella sekretariatet
Förbundet för Femte Internationalen**

Slå tillbaka mot Israels invasion – seger åt motståndet i Gaza!

Efter att under en vecka ha bombat staden Gaza, ett av de tätast befolkade områdena i världen, inledde den israeliska armén en markinvasion som inleddes i lördags. Vi uppmanar alla socialistiska och progressiva krafter att solidarisera sig med motståndet mot detta dödliga och reaktionära angrepp.

Israels markinvasion markerar en eskalering av våldet mot det palestinska folket. Efter en ensidig vapenvila, under vilken ingen israel dödades av palestinska styrkor samtidigt som 24 palestinier dödades av F10-planen, fortsatte Israel att under vapenvilan försämra förhållandena i Gaza genom att skärpa den ekonomiska blockaden men lyckades inte störta den demokratiskt valda Hamas-regeringen. Efter att inte ha visat någon som helst respekt för det palestinska folket, har Israel nu förvandlat Gaza till en mardrömslik krigszon i ett försök att fysiskt krossa motståndet mot ockupationen.

Resultatet har så här långt varit förödande. När detta uttalande skrivs närmar sig den officiella siffran för döda palestinier 600 och för skadade 3 000. De verkliga siffrorna är sannolikt mycket högre. F10-planen har bombat allting – bostadsområden, moskéer, radiostationer, apotek, universitet och annan civil infrastruktur. Måndagen den 5 januari slog en raket sönder en grönsaksmarknad och dödade 20 personer och skadade ännu fler. Hela familjer utplånas gång efter gång när den högteknologiska israeliska armén använder sina amerikanska vapen mot en nästan obebäddad befolkning. Lägg därtill Israels medvetna förhindrande av leveranser av livsmedel och medicin, raketerna mot ambulanser och utsläandet av elektricitet och vatten – då har du den verkliga karaktären av det som den tjeckiska EU-ordföranden skamlöst kallade för ett ”försvarskrig” – ett krig riktat mot alla de en och halv miljoner palestinier som lever i Gaza.

De demokratiska imperialisternas hyckleri i väst har återigen blivit uppenbart, när de en efter en vägrar att klart ta ställning mot Israels angrepp. USA har konsekvent vägrat att kräva en vapenvila och har hela tiden gett underförstått stöd till Israel. I Storbritannien har regeringen inte intagit samma okritiska ståndpunkt som under kriget i Libanon – då den skamlöst vägrade att kräva en vapenvila – och den har insisterat på att det ”inte finns någon militär lösning”. Ändå görs inget för att hindra Israel att gå vidare med sin offensiv. Utrikesministrar från EU:s regeringar krävde ett omedelbart eldupphör ”från båda sidor” – utan att erkänna konfliktens fullständigt ensidiga karaktär. Det har faktiskt framkommit att dessa angrepp på Gaza planerades för fem månader sedan.

USA:s underförstådda stöd återspeglar det faktum att Israel spelar en så viktig roll för USA-imperialismen i

Mellanöstern. Israel understöds med miljarder dollar i militär hjälp varje år och spelar i gengäld rollen som USA:s ”vakthund” – en tungt beväpnad makt, faktiskt en kärnvapenmakt, med militära plan och missiler som är riktade mot nyckelmål i Iran, Irak och Syrien. Israels roll som väktare för imperialistiska intressen är också orsaken till varför EU:s imperialistiska makter vägrar att göra något. Många av dem göder sig genom att sälja stora mängder med militär utrustning till Israel. EU slöt faktiskt nyligen ett nytt handelsavtal med Israel.

Var och en som tror att Israel skulle tillåta en oberoende, livsduglig palestinsk stat att fredligt existera vid dess gränser, bör se på hur Israel behandlat Gazaremsan under de senaste arton månaderna. Gaza har förvägrats all kontroll över sina gränser, varje form av territorialvatten, varje tillgång till varor eller handel. Gaza har av Israel inte behandlats som en självständig stat utan som ett utomhusfängelse. Enligt Oxfam har blockaden lett till att 95 procent av fabrikena stängts i Gazaremsan, vilket lett till att 80 procent av familjerna lever under fattigdomsstrecket och till en massiv nedgång i deras tillgång till energi. Just nu drivs sjukhusen med generatorer som är avsedda för krissituationer och som nu börjar få slut på bränsle.

Handla nu!

Vi måste göra något nu. Vi uppmanar till demonstrationer i solidaritet med folket i Gaza och kräver att angreppet omedelbart upphör. Belägringen måste hävas nu – Gaza måste få kontroll över sin egen olja, sitt eget vatten och leveranserna av livsmedel. Vi måste fortsätta att rikta oss mot israeliska ambassader världen över med protester och direkta aktioner och bojkotta israeliska varor. Israel är, precis som Sydafrika en gång var, en rasistisk apartheidstat och måste förvandlas till en internationell paria.

Även om det inte bör komma som någon större överraskning, är det skamligt att de olika arbetarrörelsernas reformistiska ledare inte uppmanar till direkta aktioner mot ockupationen och Israels krig. Alla progressiva krafter, och speciellt arbetarklassen, har ett intresse av segern över denna rasistiska och mördande apartheidstat. Vi fortsätter att uppmantra alla arbetare att ställa krav på sina ledare att agera – men också att själva handla, med eller utan, och om nödvändigt, mot dessa ledare.

Att erövra Gaza gata för gata, hus för hus, har visat sig vara allt annat än lätt för Israel och det står redan klart att de palestinska massorna är beredda att kämpa. Även om de kan begå fruktansvärda massakrer och tillfoga infrastrukturen förfärliga skador, utkämpar Israel i slutändan ett krig som de inte kan vinna.

Vi är helt och fullt solidariska med det väpnade motståndet mot israeliska armén. Vi välkomnar varje död israelisk soldat, varje sprängd israelisk stridsvagn eller bulldozer och varje aktion som skadar den israeliska offensiven. En seger för det palestinska motståndet är en seger för alla förtryckta, inte bara i Gaza utan i hela världen. Vi har en hel del att säga om Hamas islamistiska politik – vi anser att den representerar en återvändsgränd för det palestinska folket – men här och nu står vi i solidaritet helt vid deras sida när de modigt kämpar mot den israeliska armén på gatorna i Gaza. Hamas måste uppmantra organiseringen av alla palestinier som är beredda att kämpa i miliser och grupper för självförsvar för att kunna segra.

Vi kräver också av de arabiska ländernas regimer, som påstår sig vara palestinernas vänner men i slutändan tjä-

nar USA:s intressen, att skicka vapen till motståndet. Men vi måste, och det är det viktigaste, uppmantra alla arbetare och förtryckta i Mellanöstern att genomföra massaktioner i solidaritet med Palestina och att kämpa mot varje regim som vägrar agera mot Israel. Även antikrigsrörelsen i Israel måste agera. Den måste göra den israeliska staten ansvarig för alla regionens problem och ta parti för det palestinska motståndet. Vi kräver dessutom att den israeliska arbetarklassen genomför strejker och organiserar bojkotter av militär materiel för att försvaga de israeliska styrkorna.

En nation som förtrycker en annan nation kan aldrig själv bli fri. Varje aggression från Israel kommer i slutändan bara att stärka de som, oavsett deras politik, är beredda att bekämpa förtryckarstaten. Israel kommer bara att få sin ”säkerhet” när det upphör att vara Israel, när det upphör att upprätthålla utestängningen av fem miljoner palestinska flyktingar från deras hemland, så att sex miljoner israeliska judar ska kunna vara majoritet i en rasistisk stat.

- Seger åt motståndet i Gaza!
- För ett omedelbart och ovillkorligt slut på den israeliska offensiven!
- För en sekulär, socialistisk stat i Palestina för alla – oavsett tro!

Revolutions internationella råd
7 januari 2009